

dighed, at andre Embedsklasser ere enten ligesaa eller endog uheldigere stillede end de her nævnte, ikke bør medføre, at man undlader at rette de Mangler, som ere tilstede for den heromhandlede Klasse af Embedsmænd.

Med Hensyn til de tvende Embeder som Byfoged samt By- og Raadstueskriver i Odense og Aarhus, der i det foreliggende Forslag ere opførte som anden Klasse Embeder istedetfor som i Regjeringsforlaget blandt første Klasse, da maa ogsaa i denne Henseende det forannævnte Flertal være enigt med Justitsministeren og ønske de af ham stillede Forslag vedtagne af Thinget, hvorved disse Embeder atter føres op som første Klasse Embeder. Nogen yderligere Begrundelse heraf synes overflødig, naar henses til, i hvilken Grad Befolkningen i de nævnte tvende Rigsstæder er stegen i det sidste Decennium, da det dog maa være indlysende, at Forretningernes Antal maa være stegen i samme Forhold, hvad ogsaa tilstrækkeligt er oplyst i det andet Thing, ligesom og det Liv og Nøre, som de senere Aar have ført med sig, maa bidrage til stadigt at staffe de vedkommende Embedsmænd yderligere Arbejde og forøget Anvendelse af Tid og Kræfter. Heller ikke her kunne de i det andet Thing ansførte Grunde for at udsætte denne Omflytning slaa til; thi om end Hensynet til den nye Retsreform kan bevirke, at man, selv om man maatte erkjende, at forskjellige Medlæggelser, Omlæggelser eller Sammenlæggelser af Retsembederne hist og her vare ønskelige, dog vilde vige tilbage derfra nu, er der dog derfor ikke nogen skjellig Grund til at undlade den her paapegede Omflytning, hvor Forholdene have udviklet sig saa exceptionelt, og hvor den hele Forandring ikke alene kan foretages uden at medføre den ringeste Ulempe, men maa siges at være i og for sig naturlig og retfærdig.

Idet Flertallet saaledes slutter sig til de af Justitsministeren paa Bladet Nr. 62 stillede Endringsforslag og anbefaler disse til Vedtagelse, har det troet at fremme Sagen bedst ved at afholde sig fra at stille selvstændige Forslag.

Mindretallet (H. C. Hansen og S. Jensen) kan ikke tiltræde en Indstilling, hvori tilraades Forandringer i det omhandlede Lovforslag, men maa anbefale dets Vedtagelse i uforandret Skikkelse, idet vi, med Udsetningen til en nær forestaaende større Retsreform, ikke kunne erkjende Bestimmelsen, end sige Nødvendigheden af, at foretage nogen Forandring i det af Folkethinget Vedtagne.

Overfor Spørgsmaalet, om de hidtil normerede Lønninger for disse Embeder maa anses for tilsvarende og stemmende med de Forandringer, som stilles til de Embedsmænd, der bestyre dem, og det Ansvar, de i saa høi Grad medføre, skal man kun udtale, at man ikke kan finde, at enten Lidsforholdene eller Fordringerne eller Ansvaret for vedkommende Embedsmænd i Diebliffet, sammenholdt med disse Momenter i 1870, ere forandrede i en saadan Grad eller Retning, at man ved en saadan, sandsynlig midlertidig, Ordning kan tilraade nogen Forandring i Forslaget. Naar desuden henses til, at selv Ministeriet — ifølge Bemærkningerne til Lovforslaget ved dets Forelæggelse i Folkethinget — af Hensyn til den nærførestaaende Retsreform har fundet det rigtigt at lade flere, efter dets Mening, formaalstjenlige Foranstaltninger henstaa uafgjorte, kan man saa meget mindre give efter for Tilskyndelsen til at foretage nogen Forandring i det foreliggende Lovforslag, men maa, som oven sagt, indstille, at det vedtages uforandret.

Andræ,
Formand.

F. N. Dressing,
Ordfører.

H. C. Hansen.

Jacobsen.

S. Jensen.

Suel.

Mourier-Petersen.

Ogenbøll.

Raben.